II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE
van 23 november 1972
inzake een procedure op grond van artikel 85 van het E.E.G.-Verdrag
(IV/26894 — Pittsburgh Corning Europe — Formica Belgium — Hertel, IV/26876 en 26892)

(Slechts de teksten in de Franse en de Nederlandse taal zijn authentiek)

(72/403/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, en met name op artikel 85,

Gelet op Verordening nr. 17 van 6 februari 1962 (1), en met name op de artikelen 2, 3, 4 en 15,

Gezien het verzoek om een negatieve verklaring, vergezeld van een verzoek om ontheffing op grond van artikel 85, lid 3, dat op 6 januari 1971 ten behoeve van de vennootschappen Pittsburgh Corning Europe (P.C.E.) en Formica Belgium (Formica) (IV/26 876) en op 23 februari 1971 ten behoeve van de vennootschappen Pittsburgh Corning Europe (P.C.E.) en Hertel en Co., Amsterdam (Hertel) (IV/26 892) is ingediend,

Na overeenkomstig artikel 19, lid 1, van Verordening nr. 17 en Verordening nr. 99/63/EEG (2) op 21 maart 1972 de lasthebbers van P.C.E., Formica en Hertel te hebben gehoord,

Gezien het advies van het Adviescomité voor Mededingingsregelingen en Economische Machtsposities, overeenkomstig artikel 10 van Verordening nr. 17, uitgebracht op 25 juli 1972,

(1) PB nr. 13 van 21. 2. 1962, blz. 204/62.
(2) PB nr. 127 van 20. 8. 1963, blz. 2268/63.

I

Overwegende dat de diensten van de Commissie op grond van door hen verzamelde gegevens, waaruit kan worden afgeleid dat P.C.E., die uitsluitend in België een isolerend materiaal, schuimglas of multicellulairglas genaamd, vervaardigt, een prijsbeleid toepaste dat gebaseerd was op een discriminatie naar land van bestemming van dit produkt binnen de gemeenschappelijke markt, ambtshalve zijn overgegaan tot het onderzoek van deze zaak krachtens artikel 3 van Verordening nr. 17 ; en dat op grond van dit onderzoek de volgende feiten konden worden vastgesteld ;

Gedurende meerdere jaren, en met name in 1970, 1971 en 1972, heeft P.C.E. haar schuimglas in de Bondsrepubliek Duitsland verkocht via haar Duitse dochteronderneming, Deutsche Pittsburgh Corning (D.P.C.) die als alleenverkoper optrad, tegen aanzienlijk, soms zelfs 40 % hogere prijzen dan die, welke door haar andere alleenverkopers in de overige landen van de gemeenschappelijke markt en met name door Formica, in België, en door Hertel, in Nederland werden toegepast ;

Ten einde te voorkomen dat dit grote prijsverschil op hetzelfde afzetniveau leidt tot het in België en Nederland aankopen van voor de Bondsrepubliek bestemde goederen, hetgeen een aanzienlijke verlaging van de verkoopprijzen of het verkoopvolume van D.P.C. in Duitsland ten gevolge had kunnen hebben, heeft P.C.E. gepoogd de uiteindelijke bestemming van de door Formica en Hertel ontvangen

orders te controleren door bij iedere order te laten aangeven in welk land de goederen moesten worden aangewend, d.w.z. in een bouwwerk moesten worden aangebracht ;

P.C.E. schijnt geen reden tot bezorgdheid te hebben gehad inzake nevenuitvoer naar Duitsland uit Italië, ongetwijfeld ten gevolge van de grotere afstand tot dit land en de betrekkelijk hoge vervoerkosten ;

De situatie in Frankrijk lijkt een intermediair geval te zijn geweest, in die zin dat P.C.E. alleen behoefde op te treden ten aanzien van de door zijn alleenverkoper Saint-Gobain toegepaste of hem toegestane prijzen, zoals in 1970 geschiedde, „ter voorkoming van de problemen die zich zouden kunnen voordoen in verband met de uitvoer naar Duitsland" (interne nota van P.C.E. van 28 juli 1970) ;

Ondanks deze maatregelen vond neveninvoer van meerdere duizenden kubieke meters P.C.E.-schuimglas, uit België en Nederland, naar de Bondsrepubliek Duitsland plaats. D.P.C. heeft verklaard, dat zij deze neveninvoer in 1970 op ongeveer 10 000 m³ raamde, bij een verkoopvolume in de Bondsrepubliek van schuimglas van verschillende oorsprong van ongeveer 93 000 m³ in dat jaar ;

Zo slaagde een Duitse maatschappij, specialist in isolatiewerkzaamheden, erin via haar Belgische dochteronderneming bij Formica op 10 augustus 1970 een order te plaatsen voor 950 m³, met vermelding dat de goederen bestemd waren voor een niet-Europees land, terwijl zij in werkelijkheid aan de Duitse maatschappij werden verzonden ;

Ten einde deze nevenuitvoer te doen stopzetten, wijzigde P.C.E. haar prijsregeling door Formica en Hertel ertoe te brengen per 1 oktober 1970 een nieuwe prijslijst vast te stellen, waarin de sterk verhoogde „gebruikelijke" prijs zo berekend was dat elke nevenuitvoer van België en Nederland naar de Bondsrepubliek, rekening houdend met de vervoerkosten en de door D.P.C. toegepaste prijzen onmogelijk werd gemaakt, waarbij echter werd bepaald dat een korting van 20 % zou worden toegepast indien werd bewezen dat de goederen zouden worden gebruikt bij een bouwwerk respectievelijk in België of in Nederland ;

Overwegende dat op een ogenblik dat het onderzoek van deze zaak door de diensten van de Commissie reeds ver was gevorderd, P.C.E., op 6 januari en 23 februari 1971, op grond van de artikelen 2 en 4 van Verordening nr. 17 een verzoek om een negatieve verklaring en subsidiair om ontheffing ten aanzien van de hierboven genoemde gedragingen heeft ingediend ;

Overwegende dat de betrokken ondernemingen tijdens de hearing op 21 maart 1972 hebben aangekondigd dat de toepassing van een prijslijst, met discriminerende prijzen naar gelang van de plaats van bestemming van de goederen, vanaf 1 juni 1972 zou worden gestaakt ; dat deze stopzetting sindsdien door deze ondernemingen is bevestigd ;

II

Overwegende dat het onder de hierboven omschreven omstandigheden ondenkbaar is dat Formica en Hertel uit eigen beweging en afzonderlijk deze nieuwe tarieven hebben ingesteld ; dat overigens, indien dit zo zou zijn, niets, aangezien er niet de minste indicatie is voor een verstandhouding tussen Formica en Hertel, het feit zou verklaren, dat éénzelfde regeling is gekozen om een einde te maken aan de neveninvoer uit België en Nederland, éénzelfde percentage is aangehouden voor de prijsdiscriminatie en de twee nieuwe tarieven op dezelfde datum in werking traden ; dat voorts noch Formica noch Hertel enig belang hadden bij de toepassing van een discriminerend tarief, en dat het moeilijk voorstelbaar is dat een dergelijk belang had kunnen bestaan of waarin dat gelegen had kunnen zijn ; dat daarentegen Hertel duidelijk heeft medegedeeld met name in haar antwoord op de mededeling van de punten van bezwaar van de Commissie, op het verzoek van P.C.E. te hebben moeten ingaan ; dat P.C.E. geen enkel blijk van het tegendeel heeft gegeven en zich zelfs heeft onthouden van beantwoording van het punt van bezwaar van een onderling afgestemde feitelijke gedraging te zamen met Hertel ; dat het bij deze stand van zaken algeheel onwaarschijnlijk is dat, in tegenstelling tot Hertel in Nederland, Formica voor België de instelling van het nieuwe discriminerende tarief heeft verlangd ; dat ook P.C.E., na tijdens de door de diensten van de Commissie op 16 november 1970 te haren kantore verrichte verificatie te hebben bweerd „op generlei wijze te interveniëren bij de prijsvaststelling of de opstelling van tarieven, zelfs niet in België", deze verdedigingslinie snel heeft prijsgegeven voor de stelling, dat haar tarieven voor Formica verplichtend waren, omdat deze vennootschap haar handelsagent was ; dat het anderzijds een voldongen feit is, in het licht van de verklaringen van Formica en Hertel aan de diensten van de Commissie bij de ten hunnent respectievelijk op 3 november 1970 en 15 februari 1971 geschiede verificaties, van de bij deze gelegenheid samengebrachte stukken, zoals notulen van vergaderingen en uitgewisselde en gecorrigeerde ontwerpen van het nieuwe tarief, en van de eigen indicaties van P.C.E. in de bovengenoemde aanmeldingen, dat de inwerkingtreding van de nieuwe tarieven is voorafgegaan door talrijke discussies en briefwisselingen tussen P.C.E. en Formica enerzijds en P.C.E. en Hertel anderzijds ; dat dus wel degelijk vaststaat dat P.C.E. de nieuwe, door Formica en Hertel per 1 oktober 1970 toegepaste prijsregeling heeft verlangd en opgezet ;

Overwegende dat dat Formica en Hertel hunnerzijds akkoord zijn gegaan met de toepassing van deze prijsregeling ;

Overwegende in de eerste plaats dat, wat de betrekkingen ter zake tussen P.C.E. en Hertel betreft, laatstgenoemde heeft aangevoerd dat zij zich genoopt

voelde aan het verzoek van P.C.E. gevolg te geven daar zij vreesde dat de alleenverkoopovereenkomst anders zou worden opgezegd ; doch dat deze vrees, in hoeverre zij ook gegrond geweest moge zijn, niet de juridische betekenis kan ontnemen aan de daadwerkelijk gegeven stilzwijgende toestemming noch aan de door Hertel geleverde bijdrage, zij het slechts door de opstelling van het ontwerp voor het nieuwe tarief en de toezending daarvan voor goedkeuring aan P.C.E. ; dat overigens, indien de argumentatie van Hertel zou worden gevolgd, met name zou moeten worden afgezien van de toepassing van artikel 85 ten opzichte van vrijwel alle door concedenten aan alleenverkopers in de gemeenschappelijke markt opgelegde verkoopvoorwaarden, om alleen dit voorbeeld maar te noemen ; dat derhalve moet worden vastgesteld dat Hertel een in overleg met P.C.E. opgesteld discriminerend tarief heeft toegepast om de Duitse dochteronderneming van P.C.E. in staat te stellen een hoog prijsniveau te blijven toepassen ; dat dit gedrag een onderling afgestemde feitelijke gedraging in de zin van artikel 85, lid 1, tussen P.C.E. en Hertel oplevert ;

Overwegende dat, wat de betrekkingen tussen P.C.E. en Formica ten aanzien van de nieuwe prijsregeling betreft, deze twee vennootschappen erop hebben gewezen, dat in de door hen op 1 januari 1969 ondertekende alleenverkoopovereenkomst was vastgesteld dat Formica gedurende een overgangsperiode ten aanzien van P.C.E. de positie van handelsagent zou innemen, hetgeen, volgens deze ondernemingen, de toepasing, ten behoeve van de nieuwe door hen gedurende deze periode ingevoerde prijsregeling, van de bekendmaking van de Commissie Van 24 december 1962 (PB nr. 139 van 24. 12. 1962) met betrekking tot alleenverkoopovereenkomsten met handelsagenten en commissionairs op grond van de band van ondergeschiktheid tussen vertegenwoordiger en vertegenwoordigde, zou rechtvaardigen ;

Overwegende evenwel dat de Commissie er met deze bekendmaking naar gestreefd heeft de ondernemingen enige criteria aan te geven ten einde hen in staat te stellen hun situatie ten aanzien van artikel 85 te beoordelen, doch geenszins te kennen heeft gegeven dat zij voornemens was zich door de uiterlijke schijn te laten beïnvloeden en zou afzien van het recht aan de juridische handelingen, de betrekkingen tussen ondernemingen en de economische omstandigheden hun werkelijke waarde toe te kennen ; dat zij integendeel te kennen gaf „zich bij de beoordeling niet door de benaming van het contract te laten leiden" en „dat de als handelsagent aangeduide wederpartij dit qua functie ook werkelijk moest zijn" ;

Overwegende dat de overeenkomst van 1 januari 1969 tussen P.C.E. en Formica een op dit gebied zeer gebruikelijke langlopende verkoopovereenkomst is waarin alle vragen die in dit type overeenkomst gewoonlijk rijzen, met zorg en uitvoerig zijn geregeld ; dat in een aldus opgezette en geredigeerde overeenkomst summier melding is gemaakt van een overgangsperiode gedurende welke Formica de positie van handelsagent zou innemen, welke periode niet op een tevoren vastgestelde datum zou eindigen, doch op de dag waarop in België de belasting over de toegevoegde waarde in werking treedt ;

Overwegende dat het niet waarschijnlijk is dat Formica gezien deze context en gedurende een periode die van korte duur zou zijn zich, anders dan in schijn heeft gedragen als een werkelijke handelsagent ten aanzien van P.C.E. terwijl zij op korte termijn openlijk als alleenverkoper zou gaan optreden ; dat het evemin waarschijnlijk is dat P.C.E. onder deze omstandigheden gepoogd heeft Formica als een werkelijke handelsagent te behandelen ; dat het voorts vermelding verdient dat P.C.E. de verkoop van haar schuimglas in alle landen van de gemeenschappelijke markt heeft georganiseerd via alleenverkopers en niet via handelsagenten en dat zij in België zelf, alvorens de verkoop toe te vertrouwen aan Formica, deze, zoals blijkt uit de in dit verband door P.C.E. op 15 december 1965, gedane en onder de nummers IV/Ex-12.036 en 12.038 ingeschreven aanmeldingen, had toevertrouwd aan de vennootschappen Technisol en Revisma als alleenverkopers en niet als handelsagenten, waaruit duidelijk blijkt dat P.C.E. in feite binnen de gemeenschappelijke markt geen verkoop bedrijft via handelsagenten ; dat, indien P.C.E. uitzonderlijke redenen zou hebben gehad om werkelijk gebruik te maken van het systeem van handelsagenten, bij voorbeeld om voor Formica een observatie- of opleidingsperiode verplicht te stellen gedurende welke P.C.E. haar klantenwerving zou hebben geleid door middel van nauwkeurige instructies, de overgang van het handelsagentschap naar de alleenverkoop stellig niet in verband zou hebben gestaan met de ontwikkeling van het belastingstelsel ; dat de positie van handelsagent dus blijkbaar slechts voorlopig is toegekend aan Formica om een extrabelasting te voorkomen die volgens het in België vóór de invoering van de B.T.W. geldende belastingssysteem, verschuldigd zou zijn geweest indien Formica de produkten van P.C.E. als alleenverkoper had verkocht ; dat de duidelijke gevolgen van deze bepalingen uit de overeenkomst weliswaar door partijen zijn getrokken in die zin, dat de facturen zijn opgesteld door P.C.E. of op haar naam en dat Formica gedurende de betreffende periode commissieloon ontving, doch dat deze omstandigheden, welke rol zij ook kunnen spelen bij de beoordeling van de situatie uit het oogpunt van het nationale recht, zonder belang zijn voor de beoordeling uit het oogpunt van het communautaire recht en met name voor de vraag, of Formica gedurende deze periode ten opzichte van P.C.E. zich werkelijk bevond in een toestand van economische afhankelijkheid, zonder welke bovenvernoemde bekendmaking geen toepassing zou kunnen vinden ;

Overwegende in dit verband dat Formica, een rechtstreekse of indirecte dochteronderneming van machtige maatschappijen als The De La Rue C° en American Cyanamid C° zelf sterk genoeg is en voldoende onafhankelijk ten opzichte van P.C.E. en daardoor volledig in staat was zich te verzetten tegen het verlangen van P.C.E., een zo duidelijk met de regels van het Verdrag strijdig discriminerend tarief toe te passen ;

Overwegende dat Formica gedurende de ogenschijnlijke vertegenwoordigingsperiode, haar omzet voornamelijk bereikte door de verkoop van eigen fabrikaten alsmede als alleenverkoper van andere maatschappijen voor andere produkten, en dat zij zelfs niet pro forma de positie van handelsagent in enig geval heeft ingenomen ; dat aldus duidelijk blijkt dat de werkelijke positie van Formica op de markt die van producent en handelaar is en was, hetgeen geenszins onder de in de genoemde bekendmaking voorziene gevallen valt, omdat onder de hierboven geschetste omstandigheden Formica immers onmogelijk slechts een hulpfunctie kon hebben gehad, om de uitdrukking van de bekendmaking te gebruiken, noch geïntegreerd was in het eigen verkoopapparaat van P.C.E., welke integratie volgens de beginseluitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de gevoegde zaken 56 en 58/64 (Grundig-Consten) en in de zaak 32/65 (beroep van de Italiaanse Regering tegen de Raad en de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap) de toepassing van artikel 85 zou verhinderen ;

Overwegende dat het de Commissie toekomt te beoordelen of een feitelijke situatie wel overeenkomt met wat haar voor ogen stond toen zij, zoals zij stelde, ten doel had „de ondernemingen in te lichten omtrent de gedragslijn die de Commissie bij de interpretatie van artikel 85, lid 1, van het E.E.G.-Verdrag zal volgen" ; dat de Commissie in deze bekendmaking slechts het oog had op met de eigenlijke handelsagenten in de strikte zin gesloten overeenkomsten, onverminderd nader onderzoek van bijzondere gevallen ; dat in het onderhavig geval en om bovengenoemde redenen duidelijk blijkt dat de in de bekendmaking van 24 december 1962 genoemde overwegingen er niet toe leiden dat de toepassing van artikel 85, lid 1, op de invoering door P.C.E. en Formica van een discriminerend tarief op 1 oktober 1970 terzijde wordt geschoven ;

Overwegende dat Formica met ingang van 1 januari 1971 krachtens de overeenkomst van 1 januari 1969 openlijk de positie van alleenverkoper van P.C.E. heeft ingenomen ; dat het van weinig belang is dat deze nog lopende overeenkomst is vervangen door een contract, dat de datum 1 januari 1971 draagt doch waarover Formica zelf mededeelt dat het eerst op 18 januari 1971 is ontvangen en op 20 januari 1971 ondertekend is teruggezonden ; dat immers de alleenverkoop voortvloeide uit de overeenkomst van 1 januari 1969 en geenszins is ingevoerd door deze „nieuwe" overeenkomst, doch daarin slechts wordt herhaald, wat alleen te verklaren lijkt door de zorg om de indruk te wekken dat de situatie werkelijk veranderd is, omdat zij immers, behalve in de onnodige weglating van iedere vermelding van de toen afgelopen overgangsperiode, voor de vorige overeenkomst slechts verschilt op het punt van de exclusiviteit, hetgeen ook bij schrijven had kunnen geschieden ; dat, niettegenstaande de redenering van P.C.E. dat Formica zich beperkt heeft tot het blijven toepassen van het vroegere tarief, en die van Formica dat P.C.E. op dat ogenblik geen enkel verzoek heeft gedaan, niet kan worden aangenomen dat Formica op enigerlei wijze door onachtzaamheid of onverschilligheid afzonderlijk het betrokken discriminerende tarief is blijven toepassen, dat, zoals reeds werd opgemerkt, voor Formica alleen ten gevolge had dat het haar onmogelijk werd gemaakt uit te voeren, hetgeen alleen voor P.C.E. en haar dochteronderneming D.P.C. voordelig was ; dat het derhalve duidelijk is dat Formica vanaf 1 januari 1971 ten aanzien van het tarief, de onderling afgestemde feitelijke gedraging met P.C.E. heeft voortgezet ;

Overwegende dientengevolge dat de toepassing door Formica en door Hertel van een tarief dat een prohibitieve prijsdiscriminatie naar land van bestemming inhoudt vanaf 1 oktober 1970 en na 1 janauri 1971 voortvloeit uit een door P.C.E. en elk der beide maatschappijen onderling afgestemde feitelijke gedraging ;

Overwegende dat deze gedraging ten doel en, omdat schuimglas dat van Formica of Hertel tegen de „normale" prijs zou zijn gekocht, onmogelijk in de B.R.D. kon worden verkocht tegen prijzen die concurrerend waren met die van D.P.C., natuurlijk ten gevolge heeft gehad dat de mededinging binnen de gemeenschappelijke markt werd beperkt doordat neveninvoer tegen lagere prijzen uit België en Nederland naar de Bondsrepubliek Duitsland werd verhinderd ; dat gezien de betekenis van de betrokken vennootschappen, de omvang van de verhinderde neveninvoer die op grond van bovengenoemde verklaringen van D.P.C. kan worden geschat op meer dan 10 % van de verkoop van schuimglas in de Bondsrepubliek Duitsland, en vooral het flagrante karakter van de beperking, deze als bijzonder merkbaar moet worden beschouwd, en dit ongeacht hetgeen de respectieve marktaandelen van eventueel vergelijkbare andere produkten mochten zijn geweest ; dat ten slotte deze onderling afgestemde feitelijke gedraging de handel tussen Lid-Staten ongunstig heeft beïnvloed door rechtstreekse werking op de handelsstromen tussen deze staten op een wijze, welke schadelijk kan zijn voor de verwerkelijking van de doelstellingen van één enkele markt ; dat aldus aan de voorwaarden van artikel 85, lid 1, wordt voldaan, zodat afgifte van een negatieve verklaring is uitgesloten ;

Overwegende dat P.C.E. ten aanzien van artikel 85, lid 3, ten einde de bescherming van het Duitse

contractgebied ten behoeve van haar dochteronderneming D.P.C. te rechtvaardigen, een beroep doet op de uitgestrektheid van het Duitse contractgebied, die D.P.C. zou dwingen tot de instandhouding van een kostbaar verkoopsysteem en hoge kosten met zich mee zou brengen, op het feit dat D.P.C. alleen haar schuimglas zou wederverkopen en anders dan Formica en Hertel haar kosten niet zou kunnen spreiden over andere produkten en ten slotte op de noodzaak de Duitse cliëntele een omvangrijke technische bijstand te verlenen, waaraan de Belgische en Nederlandse klanten geen behoefte zouden hebben ; dat volgens P.C.E. al deze factoren de kostprijs van D.P.C. veel hoger zouden maken dan die van Formica en Hertel, zodat de winstmarge van D.P.C. zeer gering zou zijn en het op de markt brengen van het schuimglas van P.C.E. in de Bondsrepubliek Duitsland tegen lagere dan de door D.P.C toegepaste prijzen haar ernstig zou benadelen ;

Overwegende echter dat deze argumenten niet de verlening van een ontheffing rechtvaardigden ten behoeve van een zo zeer met de doelstellingen van het Verdrag van Rome strijdige, onderling afgestemde feitelijke gedraging, waardoor een nationale markt binnen de gemeenschappelijke markt wordt afgezonderd om deze met meer vrijheid te kunnen exploiteren ;

Overwegende met name dat de afzondering van de Duitse markt niet voldoet aan de eerste voorwaarde voor toepassing van artikel 85, lid 3, omdat een maatregel, die er integendeel toe strekt of ten gevolge heeft dat de afnemers in de Bondsrepubliek Duitsland de mogelijkheid wordt ontnomen om voordeliger te kopen in een ander gedeelte van de gemeenschappelijke markt omdat zij willen afzien van de technische bijstand van D.P.C. onmogelijk als een verbetering van de verdeling kan worden gezien ; dat geen verbetering van de produktie kan worden aangetoond en dat geen technische of economische vooruitgang kan worden aangenomen wanneer de financiële lasten voor een kostbare technische bijstand worden opgelegd aan gebruikers die hiervan niet gediend zijn ; dat de Commissie in ieder geval niet kan inzien dat het handhaven van veel hogere prijzen in de Bondsrepubliek Duitsland dan in België en Nederland onontbeerlijk zou zijn om D.P.C. in staat te stellen de Duitse cliëntele een bevredigende dienstverlening te waarborgen ; dat het verzoek om toepassing van artikel 85, lid 3, derhalve moet worden afgewezen ;

Overwegende dat de hierboven vastgestelde onderling afgestemde toepassing van discriminerende prijzen een inbreuk vormt op artikel 85 ; dat deze inbreuk moet worden geacht met opzet of door verzuim te zijn begaan vanaf de dag van inwerkingtreding van de discriminerende tarieven tot op de datum waarop deze discriminerende tarieven niet meer werden toegepast d.w.z. 1 juni 1972 ; dat immers het verzoek om afgite van een negatieve verklaring en het verzoek om ontheffing, ingediend op 6 januari en 23 februari 1971, geen einde kon maken aan de tevoren bestaande toestand van inbreuken ;

Overwegende dat deze onderling afgestemde feitelijke gedraging, op instigatie van P.C.E. en in het uitsluitend belang van P.C.E. of haar dochteronderneming D.P.C. ten principale ten laste van P.C.E. een ernstige inbreuk vormt op artikel 85, gezien de duidelijke onverenigbaarheid daarvan met deze bepaling, gezien haar sterk merkbare invloed op de markt, waarop hierboven werd gewezen ; dat er derhalve aanleiding is P.C.E. een geldboete op te leggen ; dat in dit verband alleen in aanmerking dient te komen de inbreukperiode vóór het verzoek om afgifte van een negatieve verklaring en het verzoek om ontheffing, overeenkomstig artikel 15, lid 5, sub a), van Verordening nr. 17 ; dat aangezien het feit dat de geldboete slechts aan een enkele onderneming wordt opgelegd, zijn bedrag in zijn geheel kan worden vastgesteld,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN :

Artikel 1

De onderling afgestemde feitelijke gedraging, bestaande in de toepassing van discriminerende prijzen naar land van bestemming, binnen de gemeenschappelijke markt, door Pittsbrugh Corning Europe N.V. en Formica Belgium enerzijds en Pittsburgh Corning Europe N.V. en Hertel en Co anderzijds heeft een inbreuk gevormd op artikel 85, lid 1, gedurende de periode van 1 oktober 1970 en 1 juni 1972.

Artikel 2

Het door Pittsburgh Corning Europe NV ingediende verzoek om afgifte van een negatiev verklaring en het verzoek om ontheffing op grond van artikel 85, lid 3, worden afgewezen.

Artikel 3

Pittsburgh Corning Europe N.V. wordt een boete van 100 000 rekeneenheden opgelegd, hetzij 5 000 000 Belgische frank.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot de volgende vennootschappen :

Pittsburgh Corning Europe N.V., Brussel ;

S.A. Formica Belgium N.V., Brussel ;

N.V. Hertel en Co Amsterdam.

Gedaan te Brussel, 23 november 1972.

Voor de Commissie

De Voorzitter

S. L. MANSHOLT